El futbol i els portaavions

El futbol és un espectacle ben avorrit. Milers de persones es passen dues parts de quaranta-cinc minuts contemplant com vint-i-dues patums corren darrere d'una única pilota, en un camp prou gran per a acollir un portaavions. La gent crida enfervorida quan algun dels genis de l'equip local toca amb encert la piloteta o quan un dels eixelebrats de l'equip contrari arriba amb la punta de la bota a les parts nobles del davanter favorit de l'afició.

Entre una cosa i l'altra passa un temps preciós, suficient per a llegir un parell de pàgines de Guerra i Pauo per a escoltar sis línies d'acords d'una simfonia de Mahler. De fet en les dues hores que dura tot l'espectacle esportiu, amb els anuncis de la mitja part inclosos, el bambú argentí (Phyllostachys bambusoides) creix sis centímetres i les dents d'un rosegador comú, sense pastanagues al seu abast, creixerien com els cabells de M. Rajoy amb un excés de loció miraculosa.

Reconeguem-ho d'una vegada, el futbol és tediós, carregós i insuportable, és una llauna, un plom, un pal, i, malgrat tot, una gran majoria –M. Rajoy [/tags/mariano-rajoy.html] el primer de tots– pensa el contrari. Les barres dels bars s'omplen cada dia de gent de tota mena que pontifica sobre el darrer partit d'aquest equip o de l'altre, amb una cervesa a la mà i com si s'haguessin preparat durant tota la seva vida en els millors centres formatius per exercir aquesta càtedra.

Els que em coneixen saben que quan es parla de futbol al meu voltant se'm posa cara de fàstic. Probablement es deu a una sobreexposició infantil –i familiar– al tema, però la meva opinió és igualment respectable i té la mateixa base científica que la contrària i, per tant, espero que els milions de persones que em rodegen, i que no la comparteixen, no em tinguin en compte aquest article i altres que pugui fer en un futur sobre el mateix tema.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/17/futbol-portaavions/896386.html?utm_source=rss